

РЕШЕНИЕ

№ 5792

гр. София, 14.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО I-19 СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Невена Чеуз

при участието на секретаря Виктория Ив. Тодорова
като разгледа докладваното от Невена Чеуз Гражданско дело №
20221100112801 по описа за 2022 година

Предявени субективно и обективно съединени отрицателни установителни искиове с правно основание чл. 439 ал.1 от ГПК и чл. 124 ал.1 от ГПК.

В исковата молба на В. П. Д. – Г.а и Д. Г. Г. се твърди, че на 13.08.2007 г. между тях и „ОББ“ АД бил сключен договор за кредит, обезпечен с договорна ипотека. Поради изпадане в просрочие по договора, „ОББ“ АД се снабдила с изпълнителен лист в производство по реда на чл. 417 от ГПК по ч.гр.д. 42566/2012 г. по описа на СРС за сумите - 212 894, 25 лв. – главница, 18 114, 83 лв. – договорна лихва за периода 05.09.2011 г. – 12.09.2012 г., сумата от 503, 05 лв. – наказателна лихва в периода 05.09.2011 г. – 12.09.2012 г. и разноски по делото. Твърди се, че въз основа на изпълнителния лист било образувано изп. дело 23/2013 г. по описа на ЧСИ – У.Д.. Твърди се, че в рамките на това изпълнително производство било сключено споразумение от 20.09.2013 г., в което бил уреден начина на заплащане на дълга на месечни анюитетни вноски като по изпълнителното производство, считано от 26.09.2013 г. не били извършвани никакви изпълнителни действия, поради което била изтекла погасителната давност за вземанията по изпълнителния лист към 26.09.2018 г. На 13.10.2020 г. бил подписан анекс към споразумението, за който се твърди, че изразеното признание на вземането на

взискателя, заявено от настоящите ищци било нищожно, тъй като съставлявало отказ от права. Отделно от това ищците установили, че процесните вземания били цедирани на „ЕОС М.“ ЕООД с договор за цесия от 21.09.2022 г., който не бил съобщен на длъжника.

Предвид което е мотивиран правен интерес от исковите и искат от съда да постанови решение, с което да признае за установено по отношение на ответниците, че не съществува ипотечно право по отношение на ап. 2, находящ се в гр. София, ул. „*****, вх. ***** поради погасяване по давност на вземанията, които обезпечава, както и че не се дължат сумите, предмет на изп. лист по ч.гр.д. 42 566/2012 г. на СРС, както и да се прогласи нищожността на анекс 1/13.10.2020 г. поради противоречие със закона и добрите нрави. Претендират се разноски.

Ответникът “ОБЕДИНЕНА БЪЛГАРСКА БАНКА“ АД оспорва исковите в писмен отговор, в който са наведени възражения относно липса на пасивна процесуална легитимация респ. касателно основателността на заявената от ищеца претенции.

Ответникът „ЕОС М.“ ЕООД оспорва исковите в писмен отговор, в който са наведени възражения относно заявените претенции от ищците.

Исковите се поддържат в открито съдебно заседание от адв. Д..

Възраженията на първия ответник се поддържат в открито съдебно заседание от юрк. Мишина, а тези на втория, посочен ответник от юрк. Огнянов.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, както и на основание чл. 235, ал.2 и ал.3 от ГПК, прие за установено следното от **фактическа и правна страна:**

Възражението на ответника „ОББ“ АД за липса на процесуална пасивна легитимация с оглед сключен договор за цесия с втория ответник не могат да бъдат споделени от състава на съда. Видно от данните по делото, цесията не е съобщена на длъжника. Длъжник по сключения договор за кредит е само ищцата В. Г.а. По делото е представена обратна разписка, установяваща изпратено уведомление за цесия /стр. 66/ само по отношение на ищеца Г., който при ангажираните от страните доказателства е само и единствено ипотекарен длъжник с оглед сключената и процесна по делото договорна

ипотека. Поради което, настоящият съдебен състав намира, че надлежно уведомление за сключения договор за цесия е получено от длъжника с оглед приложените уведомления едва в хода на настоящото съдебно производство.

Процесните вземания са съдебно установени с влязла в сила заповед за изпълнение по реда на чл. 417 от ГПК. По отношение на същите е приложима общата пет годишна давност, установена в нормата на чл. 110 от ЗЗД. С оглед нормата на чл. 116 б. „в” от ЗЗД давността се прекъсва с предприемане на действия по принудително изпълнение.

Образуването на изпълнително производство не е от кръга действия, които прекъсват погасителната давност с оглед дадените задължителни разрешения в ТР 2/2015 г. на ОСГК на ВКС. Съобразно нормата на чл. 433 ал.1 т. 8 от ГПК, когато вискателят не поиска извършването на изпълнителни действия в продължение на две години изпълнителното производство се прекратява. Това прекратяване се извършва по право, по силата на закона с факта на изтичане на предвидения в него срок и без да е необходимо да се предприемат нарочни действия в тази връзка. Това е установено и в т.10 от Тълкувателно решение 2/2015 г. на ОСГТК на ВКС. За да се прекъсне визирият в ГПК двугодишен срок е необходимо предприемане на изпълнително действие, в рамките на определен изпълнителен способ като не следва да се държи сметка дали прилагането му е изискано от вискателя или е предприето по почин на ЧСИ при изпълнение на чл. 18 ал.1 от ЗЧСИ. В цитираното вече ТР 2/2015 година са разграничени действията, извършвани в рамките на иницирано изпълнително производство на такива с характер на изпълнителни и действия, непритежаващи подобна характеристика. Изпълнителните действия включват насочването на изпълнението чрез налагане на запор или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т.н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица. С оглед данните по делото и съобразяване разрешенията на ТР 2/2015 г. настоящият съдебен състав намира, че по изпълнителното дело, образувано въз основа на процесния изпълнителен лист, са извършвани регулярни изпълнителни действия в периода от образуването му на 09.01.2013 г. до 21.05.2013 г., когато с протокол е постановено спирането на

обявена публична продан от ЧСИ по искане на вискателя – „ОББ“ АД.

Видно от данните по делото на 20.09.2013 г. вискателят /първия ответник/ и длъжникът /първия ищец/ са сключили споразумение, с което са уредили начина и сроковете на погасяване на задълженията, предмет на образуваното изпълнително дело. Съобразно т.2 от споразумението, длъжникът се е задължил да заплати в срок до 05.09.2031 г. дължимата главница от 212 894, 25 лв., заедно с текущо начислявана договорна лихва, уговорена със споразумението на 216 равни месечни анюитетни вноски, всяка в размер на 1 497 лв. и последна изравнителна в срок до 05.10.2031 г. в размер на 2 304 лв. като плащането ще се извършва по посочена в споразумението банкова сметка с титуляр П.Д. Г.. По естеството си това споразумение съставлява реструктуриране на дълга с разсрочване на изпълнението на длъжника, при нов погасителен план и променен размер на погасителните вноски. Същото не притежава белезите на обективна новация, поради което не освобождава длъжника от задължение за изпълнение, но изпълнението е фиксирано в нови срокове и размери на погасителните вноски.

Изслушаната по делото ССЧЕ, изготвена от вещото лице В. М. е обективирала извод за наличие на регулярни месечни постъпления по посочената в споразумението банкова сметка в периода 04.10.2013 г. – 03.11.2022 г. Обстоятелството, че изпълнение е реализирано по сметка с титуляр трето лице по никакъв начин не опорочава факта на изпълнението, тъй като такова може да се реализира дори против волята на кредитора от всяко трето лице по арг. на чл. 73 от ЗЗД.

Следва да се има предвид, че връщането на предоставената за ползване сума на погасителни вноски, така както е уговорено в процесното споразумение, представлява по своята същност изпълнение на основното задължение на длъжника на части по смисъла на чл. 66 от ЗЗД, поради което за тези вземания е приложима общата 5-годишна давност по чл. 110 ЗЗД, изчислена от датата на уговорения краен срок за погасяване на кредита, а не кратката 3-годишна давност по чл. 111, б. „в“ ЗЗД, изчислена от датата на падежа на отделните погасителни вноски, с оглед решаващите мотиви на ТР от 21.01.2022 г. по т. д. № 5/2019 г.на ОСГТК на ВКС. Задължението продължава да бъде само едно и крайният срок за погасяването му е падежът на последната разсрочена вноска. Няма данни за наличие на някоя от

предвидените хипотези за отпадане на това споразумение /визирани в т. 5 и т.6 от същото/, а видно от текста на споразумението дължимостта на последната вноска е фиксирана в срок до 05.10.2031 г. т.е. бъдещ период по отношение датата на депозиране на настоящата искова молба в съда, поради което никакви съображения за изтекла погасителна давност не могат да бъдат споделени от настоящия съдебен състав.

Погасяването на вземанията, обезпечени с договорна ипотека е основанието, сочено от ищите като такова за несъществуване на ипотечното право, поради което и предвид гореизложените съображения тези искове подлежат на отхвърляне.

По същите съображения на отхвърляне подлежат исковите за признаване на установено на недължимостта на паричните вземания поради изтекла погасителна давност. Съображенията, касаещи прекратяване или не на спряното изпълнително производство предвид сторените регулярни месечни плащания с оглед на реструктурирания дълг от длъжника по повод сключеното споразумение по никакъв начин не променят крайния извод за липса на настъпила погасителна давност.

По отношение на заявения иск, касаещ прогласяване нищожност на сключения последващ анекс към споразумението от 20.09.2013 г. поради противоречието му със закона и добрите нрави, в исковата молба се сочи, че същият противоречи на разпоредбата на чл. 20 ал.1 от ЗПК, а стореното признание за дължимост на сумите, обективизирано в него било нищожно, тъй като съставлявало отказ от права. Нормата на чл. 20 ал.1 от ЗПК, установява, че правата, предоставени на потребителите по този закон, не могат да се ограничават. Всяка уговорка, с която предварително се изключват или ограничават правата на потребителите, е недействителна. Видно от текста на анекса, същият е сключен по инициатива на длъжника и с него е уговорен гратисен шестмесечен период за него, поради възникнали затруднения да обслужва задълженията си с оглед извънредното положение, свързано с пандемията от Ковид -19 и за „временно облекчаване на плащанията по споразумението“. При буквален прочит на текста на анекса и при съвкупно тълкуване на уговорките, постигнати с него с оглед критериите по чл. 20 от ЗЗД, настоящият съдебен състав намира, че анекса не съдържа ограничаване или изключване на права на потребители по смисъла на чл. 20 ал.1 от ЗПК,

напротив със същия е предоставена възможност на длъжника да преодолее временната си финансова нестабилност, възникнала предвид ноторно известното извънредно положение чрез уговорения гратисен период. Обективизираното изявление по смисъла на чл. 116 б“а“ от ЗЗД по никакъв начин не може да се възприеме като отказ от право на длъжника да се позове на изтекла погасителна давност, от което право същият се е и възползвал предявявайки настоящите искове. Дори да се игнорира това изявление, по изложените вече съображения и с оглед сключеното споразумение, падежът на последната дължима вноска по него би настъпил едва 9 години след депозиране на исковата молба. Съображения за противоречието на анекса с добрите нрави в исковата молба вън от твърдението за тяхното нарушаване не се сочат. Извод в желаната от ищците насока, по повод тези твърдения, настоящият съдебен състав не може да обоснове.

Предвид изложените съображения и този иск като неоснователен подлежи на отхвърляне.

При този изход на спора и на основание чл. 78 ал.3 от ГПК на ответника „ОББ“ АД се следва сумата от 540 лв. – разноси, съобразно списъка по чл. 80 от ГПК, а на ответника „ЕОС М.“ ЕООД сумата от 300 лв. – юрисконсултско възнаграждение, с оглед изявлението в писмения отговор.

Водим от горното Софийски градски съд, I-19 състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените искове на В. П. Д. – Г.А, ЕГН ***** и Д. Г. Г., ЕГН *****, и двамата със съдебен адрес: гр. София, ул. ***** - адв. Ч. Д. с правно основание чл. 124 ал.1 от ГПК срещу “ОБЕДИНЕНА БЪЛГАРСКА БАНКА“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. ***** и „ЕОС М.“ ЕООД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „*****”, сграда „*****“ за признаване за установено несъществуването на ипотечно право по отношение на ап. 2, находящ се в гр. София, ул. „*****”, вх. *****, обективизирано в учредена договорна ипотека №18, дело 748/07 г. на нотариус Ц.Д. с район на действие - СРС поради погасяване по давност на вземанията,

които обезпечава като неоснователен.

ОТХВЪРЛЯ предявените иски на В. П. Д. – Г.А, ЕГН ***** и Д. Г. Г., ЕГН *****, и двамата със съдебен адрес: гр. София, ул. ***** - адв. Ч. Д. с правно основание чл. 439 ал.1 от ГПК срещу “ОБЕДИНЕНА БЪЛГАРСКА БАНКА“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. ***** и „ЕОС М.“ ЕООД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „*****”, сграда „*****“ за признаване за установено на недължимостта на сумата 212 894, 25 лв. – главница, сумата 18 114, 83 лв. – договорна лихва за периода 05.09.2011 г. – 12.09.2012 г., сумата от 503, 05 лв. – наказателна лихва в периода 05.09.2011 г. – 12.09.2012 г., предмет на изпълнителен лист, издаден по гр. дело 42 566/2012 г. на СРС, 34 състав като погасени по давност като неоснователни.

ОТХВЪРЛЯ предявените иски на В. П. Д. – Г.А, ЕГН ***** и Д. Г. Г., ЕГН *****, и двамата със съдебен адрес: гр. София, ул. ***** - адв. Ч. Д. с правно основание чл. 124 ал.1 от ГПК срещу “ОБЕДИНЕНА БЪЛГАРСКА БАНКА“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. ***** и „ЕОС М.“ ЕООД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „*****”, сграда „*****“ за прогласяване на нищожността на анекс № 1/13.10.2020 г., сключен към споразумение от 20.09.2013 г. между „ОББ“ АД и В. П. Д. – Г.А поради противоречие със закона и добрите нрави като неоснователен.

ОСЪЖДА В. П. Д. – Г.А, ЕГН ***** и Д. Г. Г., ЕГН *****, и двамата със съдебен адрес: гр. София, ул. ***** - адв. Ч. Д. да заплатят на основание чл. 78 ал.3 от ГПК на “ОБЕДИНЕНА БЪЛГАРСКА БАНКА“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. ***** сумата от 540 лв. – съдебни разноски.

ОСЪЖДА В. П. Д. – Г.А, ЕГН ***** и Д. Г. Г., ЕГН *****, и двамата със съдебен адрес: гр. София, ул. ***** - адв. Ч. Д. да заплатят на основание чл. 78 ал.3 от ГПК на „ЕОС М.“ ЕООД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „*****”, сграда „*****“ сумата от 300 лв. – съдебни разноски.

Решението подлежи на обжалване пред САС в двуседмичен срок от съобщението до страните, че е изготвено.

Съдия при Софийски градски съд: _____